తస్మాత్ జాగ్రత!

అక్షరాభ్యాసమైన మరుక్షణం నుంచీ రచనాభ్యాసం పరిపాటయిన ఈ రోజుల్లో విసుగులేకుండా రాసేస్తున్నారన్నా, ఊపిరాడకుండా ప్రింటు చేస్తున్నారన్నా, ఎడతెరిపి లేకుండా చదివేస్తున్నారన్నా ఆశ్చర్యమేముంది? ధరలెలా మండిపోతున్నా సరుకు దొరికితే చాలనుకుని ఈ కరువు రోజుల్లో పుష్కలంగా దొరికే సరుకు సాహిత్య మొక్కటే!

కాని,వొచ్చినపేచీ ఏమిటంటే-అన్ని సరుకులతోబాటూ ఈ సాహిత్యంలో కూడా కల్తీ జొరబడింది ఈ కల్తీ సాహిత్య ప్రభావంవల్ల మానసిక కాలుష్యం అనివార్యమని ఈనాటి సాంఘిక వ్యవస్థ రుజువు చేసింది. మనం రాసేది నిజమా అబద్ధమా?దీన్ని చదివి జనం బాగుపడతారా పాడవుతారా?అన్న వితరణ లేకుండా భారీయెత్తున్న జరుగుతున్న ఈ రచనా పరిశ్రమ తాలూకు విషవాయు ప్రసారం నిర్విరామంగా నిరాఘాటంగా సాగిపోతుంది.ఏ వార్త, ఏకథ, ఏ కవిత. ఏ నవల, ఏ నాటకం పరిశీలించినా మనకి బోధపడే దేమిటంటే ప్రతి మొగాడూ ఓ దానవుడు, ప్రతి ఆడది ఓ దేవత అని - ప్రతీ భర్తా భార్యనుకోసి రంపాన పెడుతున్నాడనీ. వొంటరిగా వున్న ప్రతీ ఆడదానికీ మానభంగం తప్పదనీ మొగాడి వాగ్దానాలకీ దుర్మార్గాలకీ ఆహుతై నిత్యం ప్రతియింటా ఒకరో యిద్దరో ఆడాళ్ళు ఆత్మహత్యలు చేసుకుంటున్నారనీ మనకి భయభ్రాతులు కలగడం సహజం.

పత్రికల్లో పడే మానభంగం కేసులు అబద్ధమనడం లేదు. ఆడదానికి అమోఘమైన ఆయుధం నోరు. రేప్ చేసేముందో, చేస్తుంటేనో, చేసేసేకో గందరగోళం చేస్తుంది. అంచేత ఆ వార్తకి బహుళ ప్రచారం వుంటుంది. తద్వారా ఆడదానికి బోలెడు సానుభూతి లభిస్తుంది. ఆడదాని చేతిలో మొగాడు ఎటువంటి అవమానాలు పొందినా నిశ్శబ్దంగా భరించడానికి అలవాటు పడ్డాడు అంచేత వాడి గోడు వినేవా డెవడూ లేడు నిజానికి నూటికి తొంభయితొమ్మిదిసంసారాల్లో ఆడదానిదే పైచెయ్యి. మిగిలిన ఒక్కశాతం సంసారాల్లో ఈనాటి సాహిత్యంలో

కథావస్తువులు. ప్రతి రచయితా(త్రీ) తనకి అనుభవంలేని విషయాల్ని ఊహించి రాయడానికి పూనుకోడమే ఈ అనర్థానికి మూలం.

పెళ్ళవ్వగానే సిగరెట్లు, తాగుడు, పేకాట మానేసినవాళ్ళెంతమందిలేరు! ఆచారి నరసింహం, రెడ్డి, సురేంద్ర, అగ్రవాల్, పీటర్ మొదలయిన అసంఖ్యాకులెందరో భార్యల కబంధహస్తాల్లో యిరుక్కుని జీవితంలో వెలుగునీ స్వతంత్రాన్ని పోగొట్టుకున్న ఒకనాటి వీరులుగా మిగిలిపోయేరు.

పాపం! నరసింహంని తల్చునుంటే జాలేస్తుంది. వాళ్ళావిడ బంధువు పెళ్ళికని విజయవాడెళ్ళిందట. అంతే. ఆవురు ఆవురుమంటూ మాతో చేరి మందు కొట్టి రెండున్నర బేంకులు జేబులో పెట్టుకుని, మళ్ళీ ఇలాంటి అదృష్టం ఎప్పటికో! అంటూ కంటతడిబెట్టి అదృశ్యమయ్యేడు. వాడు చెప్పిన విషయాలు వింటుంటే కడుపు తరుక్కుపోతుంది. మొగాళ్ళు చదువుకోడానికో ప్రత్యేకమైన పత్రికుంటే ఈ పెళ్ళనే నరకకూపంలో పడకుండా మొగాళ్ళని హెచ్చరించడానికి వాడి దాంపత్య జీవిత చరిత్రని ఒక సందేశంగా ప్రదర్శించవొచ్చు.

నువ్వెందుకు పెళ్ళాడ్డంలేదు అని అడిగితే ఆడదాని డామినేషన్‌కి భయపడి అని చెప్పలేను కదా! నాకు పెళ్ళి యిష్టంలేదూ అంటే నాకు మగసిరి లోపమేమో అనుకుంటారు. ఆ కళ్యాణం ఘడియొచ్చేటప్పటికి అలాంటి యిరుకులోనే పడ్డాను. కట్నం కానుకలు పుచ్చుకుంటే కట్టుకున్న ఆడదానికి, చుట్టుపక్కల వాళ్ళకీ లోనవుతానని, మాకు బోలెడుంది మేమిస్తాం మొర్రో అన్నా రెట్ పొమ్మన్నాను. పెళ్ళిచూపులనాడే నిర్మలని పక్కకుపిలిచి మొగాడి ఆధిక్యతపట్ల నా అభిప్రాయాన్ని ఆడదాని పెత్తనంపట్ల నా విముఖతనీ ఖచ్చితంగా చెప్పేసేను. అన్నిటికీ ఒప్పుగొన్న మీదటనే ఆ సంబంధానికి సరే అన్నాను. కాబోయే మామగారు రిటైర్డ్ ఆర్మీ ఆఫీసర్, క్లబ్ బర్డ్, నిత్యాగ్నిహోత్రుడు. ఎటొచ్చీ సిగరెట్లు కాదు సిగార్స్ కాలుస్తాడు. రోజూ సాయం సంధ్యలో వేళతప్పకుండా పుణ్యతీర్థం తీసుకుంటూ వుంటాడని వినగానే ఆ యింట వాతావరణం, వాళ్ళ కల్చర్ కూడా నాకు నచ్చేయి.

పెళ్ళయిన మా మొదటిరాత్రి నేను సిగరెట్ వెలిగిస్తుంటే నా చెయ్యి పట్టుకుని "మీరు సిగరెట్ కాలుస్తారా?" అని అడిగింది. అదేదో ఖూనీ చేసినంత ఘోరమన్నట్టు.

"యస్ డార్లింగ్! మీ నాన్నగారు కూడా కాలుస్తారుగా?'' అన్నాను.

''అందుకేనండీ నా భయం. మా నాన్నగారు సిగార్స్ కాలుస్తారు, విస్కీ తాగుతారు, డబ్బెట్టి పేకాడతారు. బోలెడు డబ్బు తగలేస్తారు. ఆరోగ్యమూ చెడిపోయింది. ఆ మధ్య హార్టెటాక్కూడా వొచ్చింది. ఎప్పుడూ మా అమ్మకి మా నాన్నగారి గురించే బెంగ. ఆ బెంగతో బ్లడ్ ప్రెషర్ కూడా వొచ్చింది" అంది నిర్మల ఆవేదనలో అమాయికంగా కళ్ళు చక్రాల్లా తిప్పుతూ.

''అలాంటి ప్రమాదాలు మనకిరావు, అలాంటి ఆలోచనలు పెట్టుకోకు'' అన్నాను ధైర్యం చెబుతూ దగ్గిరకి తీసుకుంటూ.

''ఒద్దండీ, సిగరెట్ ఏమైనా సువాసనా? ఆరోగ్యమా? బలమా? పైగా నాకాసిగరెట్ పొగ పడదండీ! ఆ కంపు భరించలేను. కడుపులో దేవేస్తుంది. సిగరెట్ మానెయ్యండీ! నాకీ వొక్క వరం ప్రసాదించండీ! సిగరెట్ స్మోకింగ్ ఈజ్ ఇన్‌జూరియస్ టు హెల్త్ అని దాని మొహం మీదే రాసుందికదండీ! మీ ఆరోగ్యమే నా ఆరోగ్యం. మన ఆనందం కోసం మన భవిష్యత్తు కోసం - ప్లీజ్!'' అంటూ నా చేతిలో సిగరెట్ అగ్గిపెట్టె తీసి తన దోసిలిలో పెట్టుకుని చేతులు నావైపు చాచింది.

నిర్మల మాటల్లో ఉన్న ప్రబోధంకంటే ఆమె అభ్యర్థనలోవున్న దైన్యం, అనురాగం నన్ను కరిగించేయి. సిగిరెట్ పెట్టె, అగ్గిపెట్టే కిటికీలోంచి బయటకి గిరవాటు పెట్టేను.

సిగరెట్ మానేసినందుకు ఓ వారం రోజులపాటు నా ఫ్రెండ్స్ పకపకలు వేళాకోళాలు ఆక్షేపణలు వినలేక తలవొంచుకోక తప్పిందికాదు. సిగరెట్ మానెయ్యడంలో నేను చూపిన నిగ్రహం, మా ఆవిడ పెంకితనానికి తల వొంచి కాకుండా జాలిపడి సిగరెట్ మానెయ్యడం ఒక వరంగా ప్రసాదించడం నాకు సంతృప్తినిచ్చేయి.

ఏదిఏమయినా పెళ్ళినాటి రాత్రి మా ఆవిడ మాటల్నిబట్టిచూస్తే ఒకటి మాత్రం ఖాయం - సిగరెట్‌తోబాటు మా ఆవిడకి తాగుడన్నా భయమే. ఫ్రెండ్స్‌తో ఏ పార్టీకైనా వెళ్ళి రెండు పెగ్గులు బిగించి యింటికొచ్చిందాకా

వుండి "అయ్యో! నాకా వాసన పడదండీ" అంటూ మరో వరం కోరి నా ప్రాణాలకో కైకలాగ పరిణమించవచ్చు. అంచేత పెళ్ళినాటి నుంచి ఇంతవరకూ ఏదైనా పార్టీ వుందంటే కేంప్ కెడుతున్నానని చెప్పి రాత్రి ఏదో హోటల్లో వుండి మర్నాటి సాయంత్రానికి మళ్ళీ యిల్లు చేరడం అలవాటు చేసుకున్నాను. కాస్త డబ్బు ఖర్చయినా రిస్కులేని వ్యవహారం.

ఈ పెళ్ళనే దురవస్థ చట్టబద్ధమైనంత కాలం ప్రతీ మగాడూ మానసికంగా అర్ధనారీశ్వరుడే అన్న సత్యాన్ని పెళ్ళైన ఏడాదికి గ్రహించేను. ఆడది సంపూర్ణాంగి. అయితే, పెళ్ళాడిన మొగాడికి అర్ధాంగి. పెళ్ళికానిక్రితం మొగాడూ పూర్ణాంగుడే. పెళ్ళవ్వగానే సగం చస్తాడు. అ చచ్చిన సగాన్ని భర్తీ చేసుకోవడానికి ఆడదాన్ని తాపడం చేసుకుంటాడు. దానితో ప్రతీ చిన్న విషయంలోనూ పెళ్ళాన్ని గురించి ఆలోచించడానికి పెళ్ళాన్ని సంప్రదించడానికి పెళ్ళాం ఆజ్ఞల్ని శిరసావహించడానికి అలవాటు పడతాడు ఆడది శక్తి స్వరూపిణి; మొగాడు కేవలం మీసం గెడ్డం స్వరూపుడు.

ఇదంతా ఎందుకు చెబుతున్నానంటే ఇటీవల రెండుమూడుసార్లు మా ఆవిడ "ఏమిటండీ మాటి మాటికి ఈ అర్ధాంతర ప్రయాణాలు? ఇదేం వుద్యోగమండీ ఎక్కడా కనీవినీ యెరగం? కింద వుద్యోగస్తుల తిండి నిద్రా ఆరోగ్యం గురించి మీ బాస్ పట్టించుకోడా? నాకు తెలియకడుగుతాను - ఈ కేంప్‌లకి టియ్యే యివ్వరా? కలర్ టివి కొందామంటే ఎప్పుడూ ఈ టూర్ ఖర్చులే లెక్క చెబుతూ వుంటారు" అంటూ నిలదీసి అడిగింది.

"ఇంతవరకూ వొచ్చేక ఇంక దాచడమెందుకూ? నువ్వేడుస్తావో, మొత్తుకుంటావో నీ బాబుతో చెప్పకుంటావో, ఎందులోనైనా దూకుతానో నీ యిష్టం. నేను తాగడానికే కేంప్‌కని చెప్పి వెడుతున్నాను'' అందామనునుని రెండుమూడు సార్లు నోటివరకూ వచ్చి తమాయించుకున్నాను. నిజానికిందులో ఏం జరిగినా అవమానం నాకే. ఎప్పటికప్పుడు ఏదో అతుకుల బొంతలాంటి సమాధానం చెబుతున్నానన్నమాటే కాని, మా ఆవిడ నమ్మిందన్న నమ్మకం నాకు లేదు.

మొన్నీమధ్య జరగకూడంది జరిగింది. మా డైరెక్టర్ ఓ రోజున పిలిచి "ఏమోయ్! నువ్వు కల్నల్ రంగారావు అల్లుడివా? చెప్పేవు కాదూ?మీ ఫాదర్ని నాకు బాగా తెలుసు. నీకు కేంప్‌లు ఎక్కువగా వుంటున్నాయనీ, నీ ఆరోగ్యం

సరిగ్గా వుండటం లేదనీ రాశాడు. అంత నువ్వెళ్ళవలసిన కేంప్‌లేముంటాయి? అయినా, నేను డిప్యూటీతో మాట్లాడతా వుండు'' అంటూ ఎక్కడలేని ప్రేమ ఒలకబోశాడు.

"అబ్బే అదేంలేదండి! ఆయన వట్టి కంగారు మనిషి. దీనికి మీరు డిప్యూటీ డైరెక్టరుతో చెప్పడమెందుకు సార్! మధ్య ఆయన మిస్టేక్ అవుతాడు. నేను మా పాదరిన్లాకి రాస్తాలెండి" అన్నాను.

"రాయి పాపం! ఉన్న ఒక్క కొడుకూ స్టేట్సులో వున్నాడు. ఇక్కడున్న ఒక్కకూతురు మీదా మమకారం అలాగే వుంటుంది. నేనూ రాస్తాన్లే'' అన్నాడాయన, నాకు ధైర్యం చెబుతున్నట్టుగా.

మా ఆవిడ ఏదో తెలివి తక్కువగా రాసినా మా మామాసురుడింత పన్జేస్తాడనుకోలేదు. అల్లుడు స్వాతంత్ర్యానికి అడ్డుతగుల్తూ యిలాంటి మామాధములు వరమపదించకుండా పదికాలాల బాటుంటే అల్లుడు అల్లరిపాలు కాకుండా వుంటాడా? మొత్తమ్మీద గట్టిపిండం. వాడు తాగే తాగుడికి ఇంకా లివర్ కేన్సర్ రాకపోవడం నా పూర్వజన్మ దుష్కృతం అనుకుంటాను.

నా భావతరంగాల తాకిడి ప్రభావమో, వాక్శుద్ధి మహిమో తెలీదు-వారం రోజులతర్వాత మా ఆవిడకొచ్చిన వుత్తరం చూసి నిర్ఘాంతపోయేను. మామగారికి లివర్ కేన్సరని సస్పెక్టు చేస్తున్నారుట. ఆయన సకుటుంబంగా యిక్కడికి వేంచేసి మా గృహం రెండు మూడు రోజులు పావనం చేసి ఆ తర్వాత మాతోసహా కట్టకట్టుకుని తిరుపతెళ్ళటానికి మొక్కుకున్నాట్ట. నాకు జాలివేసింది; వొళ్ళుమండింది. జన్మాంతర పాపాలు రోగాలరూపంలో బాధిస్తాయిట పాపం! దురదృష్టవంతుడు. కేన్సరొచ్చింది. ఆయన చేసిన పాపాలకు తిరుపతితో బాటు కాశీ రామేశ్వరాలు వెళ్ళటానికి మొక్కుకున్నా తప్పులేదు. కూతుర్నికూడా తీసుకెడతానన్నా అభ్యంతరంలేదు. మధ్య ఏ పాపం ఎరగని నేనుకూడా ఎందుకు?

మా అత్తమామలు ఇక్కడ దిగిన మర్నాడు సాయంత్రం నేను ఆఫీసు నుంచి తిరిగి వొచ్చేటప్పటికి హాల్లో కళకళలాడుతూ కొత్త కలర్ టివి సెట్టూ దానికున్న స్టేండుకి అమర్చిన సొరుగులో వీడియో ఎటాచ్‌మెంటూ ప్రత్యక్షమయ్యేయి.

"నేనే కొందామనుకుంటున్నాను, మీరెందుకండీ కొనడం?" అంటూ నసిగేను.

"నువ్వు కొనవని కాదుబాబూ, మాకు మాత్రం ఎవరున్నారు మీరుతప్ప? అందేత మా సరదాకి కొన్నాం" మా అత్తగారంటూంటే నా కళ్ళు చమర్చేయి. మా మామగారికి చావుముంచుకొచ్చిందంటే ఆశ్చర్యంలేదు. కానీ,యీవిడికి వైధవ్యమంటే నిజంగా ట్రాజిడియే

తిరుపతిలో కళ్యాణం జరిపించడానికి మండపంలో కూర్చున్నాం. కొద్ది నిమిషాల్లో ప్రారంభం కాబోతుంది. అంతవరకూ ధ్యానముద్రలో ఉన్న మా మామగారు నన్ను కాస్త దగ్గిరగా జరగమని సౌజ్ఞ చేసి, జరిగేక నా చెవిలో ''అదాళ్ళ ఎదురుగుండా చెప్పవల్సిన మాటలు కావు నేనాట్టేకాలం బతుకుతానను కోను. మైడేస్ ఆర్ నెంబర్డ్. మా మధు స్టేట్స్‌లో స్థిరపడిపోయినట్లే. చూడ్డాని కొస్తానన్నాడు. కాని, వాడు భార్యాబిడ్డల్ని వెంటబెట్టుకు రావడనుంటే మాటలా? మమ్మల్నే అక్కడికి రమ్మన్నాడు. నా కక్కడికి రావడానికి అక్కడ ట్రీట్ మెంటుకీ అన్ని ఏర్పాట్లు చేస్తా నన్నాడు. రానని చెప్పేను వాళ్ళు రాకపోయినా నాకు ఏ చింతా లేదు నేనేమై పోయినా మా ఆవిణ్ణీ ఆస్తిపాస్తుల్ని చూసుకోడానికి మీరున్నారు.నువ్వూ నిర్మలాచిలకా గోరింకల్లా వుండటం కళ్ళారా చూశాను...." అంటూ ఆయనంటుంటే నాకు ముచ్చెమటలూ పోశాయి. ''ఏమీ పర్వాలేదండి! వెంకటేశ్వర స్వామి దయవల్ల...." అంటూంటే మాటలు తడబడుతున్నాయి.

"నా సంగతి మరచిపో, మిగతావాళ్ళ సంగతి నువ్వాలోచించు. నువ్వు నాకోమాటివ్వాలి వెంకటేశ్వరస్వామి సమక్షంలో అడుగుతున్నాను...నువ్వు నా కొడుకులాంటివాడివి...." అంటూ ఆయన నా చేతులు పట్టుకుంటే అసలే ఆయన సింహంలాంటి మనిషేమో, నాకు కళ్ళనీళ్ళ పర్యంతం అయింది.

"వెంకటేశ్వరస్వామి సాక్షిగా ప్రమాణం చేస్తున్నాను. ఏంచేయ్యమంటే అది చేస్తాను చెప్పండి అని ఆయన చేతిలో నా చెయ్యి వేశాను, ఆయన కడసారి కోరిక తీరుద్దామని.

"థేంక్స్ నాకానమ్మకముంది. నువ్వుమాత్రం, సరదాకయినాసరే ఆల్క హాలిక్ డ్రింక్స్ జోలికి పోవొద్దు. నా జీవితం నేర్పిన పాఠాన్ని నీకు నేర్పుతు న్నాను మిలిటరి సర్వీసులో చేరేక ఫేషన్ అనీ, ఎటికెట్ అనీ, ఫ్రెండ్స్ అనీ,

పార్టీలనీ మొదలుపెట్టి...." అంటుంటే నా కళ్ళు బైర్లుకమ్మేయి ఇంతలోకే కళ్యాణానికి టైమయింది రమ్మన్నారు.

మేము తిరుపతినుంచి తిరిగొచ్చేక "మీరెట్టి పరిస్థితులోనూ డ్రింక్స్ ముట్టుకోనని ప్రమాణం చేశారుట! మీరు నిజంగా దేముడండీ! మా నాన్నగారు తాగుతారు, మా చిన్నాన్న తాగుతాడు. చివరికి మా అన్నయ్య తాగుతాడు..." అని మా ఆవిడోత్తమురాలంటూటే ఇంతలోకే వూళ్ళోకెళ్ళిన మా అత్తమామలు టేక్సీలో తిరిగొచ్చేరు. హాల్లో అడుగెడుతూనే "గుడ్‌న్యూసోయ్ అంతా ఏడుకొండలవాడిదయ. నాకు లివర్ కేన్సరూ లేదు లంగ్ కేన్సరూలేదుట! మరో పదేళ్లు హెల్త్‌కెలాంటి ఢోకాలేదని డాక్టర్ ఖచ్చితంగా చెప్పేడు" అంటూ చావుకబురు చల్లగా చెప్పేడు మామాసురుడు. *

(ఆంధ్రభూమి సచిత్ర వారపత్రిక దీపావళి ప్రత్యేక సంచిక 3-11-83)